

Pes – nejlepší přítel člověka. Dospělák – nejlepší přítel dítěte.

{jathumbnail off}

"Aport, Kazane, přines," ozývá se z bílé sněhové peřiny, zamžourám očima stranou. V tu ránu mi pod nohy přilétne cosi žlutavého připomínajícího svým tvarem plastovou kachnu. Než stačím pořádně zaostřit, chňapne po tom uslintaná chlupatá tlama, sotva stačím uskočit. Psisko se šťastným výrazem mizí zpět do závěje. Do konce ohybu aleje slyším opakující se povel pána nescetněkrát. Aportovací echo utichá, ale Kazan určitě ještě stále v tranzu běhá sem a tam.

"Mami, podej mi ponožky," ozývá se z bílé péřové peřiny, zamžourám očima stranou. V tu chvíli mi pod nohy přilétne cosi žlutavého připomínajícího svým tvarem zmuchlané pyžamo. Než stačím pořádně zaostřit, chňapne po tom chlupatá ruka mého muže. Sotva uskočím stranou. "To si děláš srandu, Jindro?" mizí ruka i manžel, ne s úplně šťastným výrazem. Než zasedneme ke snídani, slyším aportovací povel syna ještě nescetněkrát. Echo konečně utichá, ale já ještě stále v tranzu běhám sem a tam.

Celkem udýchaná se posadím k hrnku ranního čaje a myslím na to, že o víkendu začínají na Janovičkách závody psích spřežení. Směs zimního adrenalinu, dobrodružství a velkého porozumění je po roce zpátky. Skvělá příležitost, kam směřovat sobotní rodinný výlet. Děti se tam přiučí nejen lásce ke zvířatům, ale pochytí jistě i pár nových "grifů", jak lépe popohnat své rodiče. Takže v neděli budeme možná snídat i o deset minut dříve...

Ale teď je čas sklidit ze stolu a vzít na procházku naši psí dámu. Vyrážíme ven do závějí a je to přesně ono. Psice tak nějak podvědomě zahne vlevo, když se k tomu chystám. A já tak nějak

Kachna v peřinách - Broumovsko

Napsal uživatel Eva Kroupová (kudrnatě žensky)
Čtvrtek, 17 Leden 2019 04:52

podvědomě zpomalím, když mívám místo, které by pro ni mohlo být zajímavé k očuchání. Tichá empatie, funkční komunikace beze slov. V dnešní občas ukřičené a slovy přehlčené době je to příjemná relaxace. Možná i proto nachází zalíbení v "pejskaření" tolik lidí. Máte k tomu navíc po boku čtyřnohého přítele, který vás má rád už z podstaty vaší existence. A to není málo.

Syn Toník kolem mě krouží rovněž po čtyřech. I on mě má rád už z podstaty mé existence. Hází po mně psí oči a loudí kousek křupavé kachny. Je ale už po obědě, a tak jsem se schovala se svou porcí do peřin. Jeho otesáncí čich ho však dovedl přímo k pečínce a já nemám jinou možnost než mu přenechat nejlepší maso od kosti. Mlask! Olízne si mastné ruce, pomuchluje mě a naše funkční komunikace beze slov, vzájemná empatie je u konce. Jsem ale šťastná a pyšně si říkám: To je chlap, něco vzal, něco dal! A to mu je teprve rok!

Kéž by to tiché souznění s ostatními lidmi šlo tak lehce jako se psy a malými dětmi.

.pagenavbar{z-index: 0;}

[zpět na článek](#)